Р Е Ш Е Н И Е
№ 42770

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева
Теодора Георгиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **9296** по описа за **2026** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба от М. В. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Ч. – САК, срещу решение № 2001 от 07.06.2026 г. постановено по НАХД № 1431/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 130 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-022622/26.09.2024 г., издадено от Началник сектор СДВР, отдел ,,Пътна полиция" СДВР, за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 104а ЗДвП, за което на М. В. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 25,56 евро (50 лева) на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП.
В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. Твърди, че свидетелите не сочат с категоричност извършеното нарушение, както и че свидетелските показания са общи и неконкретизирани. Сочи, че се съдържат противоречия в показания на св.К., който не твърди категорично, че М. В. М. е говорел по телефона в същия момент. Излага доводи, че предвид характера и степента на обществена опасност на нарушението и обстоятелството, че все пак в следствие на извършеното нарушение не са настъпили съществени обществено опасни последици, случаят е маловажен и попада в обхвата на чл. 28 от ЗАНН, които изключват отговорността на нарушителя. Моли за отмяна на НП. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с представени писмени бележки от 12.10.2026 г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение.
Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.
Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.
Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.
От фактическа страна Софийският районен съд е приел, че на 09.09.2024 г. около 17: 15 ч. в [населено място] жалбоподателят е управлявал лек автомобил "М. МЛ 350", ДК [рег.номер на МПС] , като се е движел по [улица], с посока от [улица]към [улица]. До кръстовището с бул. А. М. жалбоподателят е спрян за извършване на проверка от полицейски екип на ОПП СДВР, като св. Д. и св. К., които забелязали, че при управлението на автомобила жалбоподателят използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо му да го използва без участието на ръцете, като го държал в ръка. Поради това св. Д. му съставил АУАН Серия GA № 1417514/09.09.2024г., в който описал подробно обстоятелствата относно констатираното нарушение на разпоредбата на чл. 104а ЗДвП. АУАН бил предявен и връчен на М. М., който го подписал с отметка, че има възражения. Такива не са постъпили в рамките на законоустановения срок.
Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното НП № 24-4332-022622/26.09.2024 г., издадено от Началник сектор СДВР, отдел „Пътна полиция" СДВР, с което е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева за нарушение на чл. 104А ЗДвП.
От правна страна СРС е приел, че в хода на административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. Приел е, че от обективна страна се доказа по изискуемия несъмнен начин, че на посочените време и място жалбоподателят е управлявал МПС, като по време на управлението е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо му да използва телефона без участието на ръцете.
Решението следва да бъде оставено в сила.
Фактическата обстановка е установена от районния съд след цялостен анализ на събраните по делото доказателства. Съдът е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, релевантни за нарушението и за отговорността на санкционираното дружество, обсъдил ги е и въз основа на това е извел обосновани и правилни изводи.
Настоящият състав намира, че в хода на въззивното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.
Въззивният съд правилно е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, както и че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато

съществено процесуално нарушение. В Акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление деянието е описано с всички необходими съставомерни признаци.
Според чл. 104А от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му.
Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание, в размер на 50 лева, настоящата инстанция, счита същата за правилно определена. Правилно са му отнети 8 контролни точки, на основание Наредба № Із-2539 от 17.12.2012г. на МВР.
Не се установяват и нарушения на съдопроизводствените правила. Правилно е установена фактическата обстановка, изводът на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство, е съобразен със събраните писмени и гласни доказателства. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а от страна на касационния жалбоподател не е оборена тази доказателствена сила на акта. Моторното превозно средство, е било в движение и водачът му - М. В. М. в процесния автомобил е ползвал мобилно устройство, без необходимото устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръце.
В случая, правилно СРС, след като е съобразил тежестта и характера на нарушението, е преценил, че следва да потвърди НП с цел да се осъществят функциите на административното наказание, свързани със специалната и генерална превенция.
Извършеното нарушение не сочи на по-малка степен на обществена опасност, отколкото обикновените случаи от този вид, поради което не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.
Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.3 от АПК, във вр. с чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН и предвид своевременно направената претенцията от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 66,47 евро, представляваща равностойността на 130 лв., определен съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.
Не са налице наведените касационни основания - неправилно прилагане на закона.
Предвид на гореизложеното оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2001 от 07.06.2026 г. постановено по НАХД № 1431/2026 г. по описа на СРС, НО, 130 с-в.
ОСЪЖДА М. В. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР 66,47 евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.